

R O M Â N I A
TRIBUNALUL MEHEDINȚI
SECȚIA CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Sentița nr.406

Ședința publică de la 23 Iunie 2022

Completul compus din:

PREȘEDINTE Laura Victoria Epure

Asistent judiciar Loredana Ana Preda

Asistent judiciar Lorin Ghelner

Grefier Cristiana Tunariu

Pe rol judecarea cauzei având ca obiect anulare act, obligația de a face, privind pe reclamantul Nicolicea Eugen și pe pârâții Parlamentul României - Camera Deputaților, Secretarul General al Camerei Deputaților.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns reclamantul asistat de avocat Iacob Daniela, lipsă fiind pârâții.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că prin serviciul registratură s-au depus la dosar concluzii scrise din partea pârâtului Parlamentul României și concluzii scrise din partea apărătorului reclamantului la care se află anexat în copie MO nr.570/10.06.2022.

Avocat Iacob Daniela depune la dosar concluzii scrise la care se află anexat Monitorul Oficial nr.570/10.06.2022, factura nr.5001046/07.032022 și chitanța nr. 1229/07.03.2022.

Nemaifiind cereri de formulat și probe de administrat în cauză, instanța constată cercetarea procesului încheiată și acordă cuvântul asupra excepției lipsei calității procesuale pasive al secretarului general al Camerei Deputaților, precum și cu privire la fondul cauzei:

Avocat Iacob Daniela solicită respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a Secretarului General al Camerei Deputaților ca neîntemeiată, secretarul general are calitate pasivă câtă vreme acesta este emitentul Ordinului din prezenta cauză.

Pe fondul cauzei, solicită admiterea acțiunii, anularea Ordinului de încetarea plății indemnizației pentru limită de vârstă nr.685/08.03.2021, repunerea în plată a indemnizației pentru limită de vârstă începând cu data de 27.02.2021 la zi; obligarea la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul dosar în cuantum de 1.190 lei, reprezentând onorariu de avocat, conform înscrisurilor depuse la dosar.

De asemenea, precizează că, își rezervă dreptul de a solicita, pe cale separată, obligarea pârâților la plata oricăror alte cheltuieli de judecată efectuate pentru îndeplinirea mandatului și nedecontate până în prezent (cheltuieli de deplasare și asigurare a reprezentării la termenele de judecată, etc.) .

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, reține următoarele:

Prin cererea formulată la data de 21.04.2021 și înregistrată pe rolul Tribunalul Mehedinți- Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale sub nr.706/101/2021, reclamantul Nicolicea Eugen, a solicitat în contradictoriu cu pârâții Parlamentul României-Camera Deputaților și secretarul General al Camerei Deputaților să se dispună:

1. Anularea Ordinului de încetare la plată a indemnizației pentru limită de vârstă nr.685/08.03.2021 - în cele ce urmează „Ordinul” (Anexa nr.1);

2. Obligarea pârâtului la repunerea în plată a indemnizației pentru limită de vârstă începând cu data de 27.02.2021 la zi;

3. Obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare s-a arătat că, reclamantul a exercitat o funcție de demnitate publică în Parlamentul României astfel că, odată cu încetarea mandatului de deputat și îndeplinirea condițiilor legale cu privire la vârsta de pensionare, a dobândit dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă, prevăzută de art.49 din Legea nr.96/2006, privind Statutul deputaților și al senatorilor.

La data de 17.03.2021 i-a fost comunicat de către Secretarul General al Camerei Deputaților Ordinul de încetare a plății indemnizației pentru limită de vârstă nr.685/08.03.2021 (Anexa nr.1), potrivit căruia, începând cu data de 27.02.2021, încetează plata indemnizației pentru limită de vârstă.

A susțin reclamantul că indemnizația pentru limită de vârstă (în cele ce urmează „ILV”) cuvenită foștilor membri ai Parlamentului României, prevăzută de art.49 din Legea nr.96/2006 privind statutul deputaților și al senatorilor are caracterul unui drept la pensie, reprezentând o contraprestație socială acordată de lege foștilor parlamentari după împlinirea vârstei standard de pensionare, pentru activitatea desfășurată în perioada ocupării funcției de demnitate publică.

Prin Expunerea de motive ce a justificat introducerea în Legea nr.96/2006 privind statutul deputaților și senatorilor a art.49 care reglementa acordarea indemnizației pentru limită de vârstă, legiuitorul a asimilat ILV unui drept la pensie, reținându-se că: „Neavând calitatea de angajați, parlamentarii nu beneficiază de prevederile art.10 din Codul muncii. Prin urmare, indemnizația de parlamentar conform Legii nr.96/2006 nu reprezintă salariu și la aceasta nu se adaugă sporurile prevăzute de legislația muncii, afectând astfel valoarea-punctului de pensie.

(...) acordarea dreptului la indemnizație pentru limită de vârstă apare ca o necesitate ce își are esența în statutul de parlamentar care impune anumite criterii specifice activității îndeplinite de parlamentari, în exercitarea mandatului. Interdicțiile impuse deputaților și senatorilor în exercitarea altor funcții incompatibile cu atribuțiile ce decurg din statutul parlamentarului pe perioada exercitării mandatului similare celor impuse magistraților, justifică instituirea indemnizației pentru limită de vârstă” (a se vedea Anexa nr.2).

Ca atare, ILV are un caracter mixt (substitutiv și compensatoriu), pe de-o parte în considerarea încetării veniturilor salariale ca urmare a ocupării unei funcții de demnitate publică, iar pe de altă parte, în considerarea numeroaselor restricții și incompatibilități impuse pe perioada mandatului, restricții stabilite fie prin Legea nr.96/2006, fie prin legi speciale (de ex. Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, etc).

Totodată, întrucât ILV se suportă din bugetul statului, prin bugetele Senatului și Camerei Deputaților și se acordă doar pentru parlamentarii care îndeplinesc condițiile vârstei standard de pensionare stabilite de Legea nr.263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice și doar de la data încetării mandatului, natura juridică a acesteia fiind mai apropiată de dreptul la pensie, în susținerea acestei opinii învederăm că legiuitorul însuși a calificat în mod expres ILV ca fiind o „pensie de serviciu”, OUG nr.59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniu/pensiilor de serviciu referindu-se și la indemnizația pentru limită de vârstă acordată în temeiul dispozițiilor art.49 din Legea nr.96/2006.

Așadar, fiind indusă în categoria drepturilor de asigurări sociale, contestațiile formulate în legătură cu refuzul acordării acestei prestații sociale sunt de competența secțiilor civile ale tribunalelor, completului specializat de dreptul muncii și asigurări sociale, în

temeiul dispozițiilor art.139 din Legea nr.127/2019 privind sistemul public de pensii coroborat cu cele ale art.152 și art.153 din Legea nr.263/2010 privind sistemul public de pensii.

De asemenea, în susținerea acestei opinii s-a invocat și Decizia RIL nr.27/04.12.2017 a ÎCCJ prin care s-a reținut că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art.5 alin.4 și art.9 din Legea nr.8/2006, competența în soluționarea litigiilor având ca obiect contestația îndreptată împotriva deciziei de încetare a plății indemnizației prevăzute de art.1 alin.1 din Legea nr.8/2006, formulată de membrii uniunilor de creatori care au și statut de pensionari din sistemul pensiilor militare de stat și alte drepturi de asigurări sociale din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale revine tribunalului, în complet specializat de litigii de asigurări sociale.”

Reclamantul a precizat că, cererea de chemare în judecată este întemeiată deoarece ordinul de încetare a acordării indemnizației pentru limită de vârstă este nelegal și a fost emis cu încălcarea competenței expres și limitativ prevăzută în favoarea Secretariatului General.

Potrivit disp. art.251 din Regulamentul de organizare și funcționare al Camerei Deputaților („ROF CDEP”) și celor ale art.8 și art.12 din Regulamentul de organizare și funcționare al Senatului („ROF SENAT”), activitatea serviciilor Camerei Deputaților/Senatului sunt conduse de către Secretarul general care, în îndeplinirea atribuțiilor, emite ordine.

De asemenea, art.22 alin.1 din ROF CDEP, respectiv art.10 din ROF Senat, Secretarul general îndeplinește atribuțiile stabilite prin lege, prin hotărâri ale Senatului Camerei Deputaților și ale Biroului permanent, precum și prin regulamente interne.

Or, nici la nivelul Camerei Deputaților, nici la nivelul Senatului nu a fost adoptat un act normativ prin care să îi fie atribuită Secretarului general competența privind emiterea ordinelor de încetarea plății indemnizației pentru limită de vârstă în temeiul art.2 din Legea nr.7/2021, motiv pentru care respectivele ordine sunt nelegale, fiind emise de o persoană fără atribuții în acest sens, astfel cum îi impune expres legea.

Așadar, din coroborarea textelor legale menționate anterior, rezultă că pentru ca Secretarul general al Camerei Deputaților/Senatului să aibă competența emiterii ordinelor de încetare a plății ILV pentru o ipoteză suplimentară, reglementată distinct de cele două limitativ prevăzute de norme, era necesară adoptarea unui act normativ prin care să se stabilească în mod expres competența acestuia de emiterie a acestor ordine, conform art. 22 alin.1 din ROF CDEP, respectiv art.10 din ROF Senat.

Astfel, s-a învederat că potrivit art.49 alin.11 din Legea nr.96/2006 privind Statutul Deputaților și Senatorilor modul de aplicare a prevederilor respectivului articol urma a fi reglementat prin norme metodologice, aprobate de Birourile permanente ale celor două Camere ale Parlamentului.

În acest sens, în cadrul art.13 alin.2 din Normele metodologice din 15.02.2016 emise pentru punerea în aplicare a art.49 alin.11 din Legea nr.96/2006 s-a prevăzut doar faptul că „La încetarea plății indemnizației pentru limită de vârstă se va emite un ordin de încetare”, prevăzându-se expres că singurele ipoteze în care secretariatul general este competent să emită un atare ordin sunt: decesul beneficiarului, condamnarea definitivă a acestuia pentru o infracțiune de corupție comise în timpul deținerii demnității publice.

Or, având în vedere că un astfel de act administrativ nu a fost adoptat, rezultă că ordinul de încetare a plății ILV atacat în prezenta cauză este nelegal, fiind emis de o persoană fără atribuții în acest sens.

În acest sens, în lipsa unei reglementări exprese, competența emiterii ordinului dedus judecății putea reveni în egală măsură oricărei alte structuri din cadrul părților (biroul permanent, președintele fiecăreia din cele două camere etc.), alegerea secretariatului general în lipsa unei dispoziții legale exprese fiind arbitrară și, deci, nelegală.

A precizat reclamantul că, ordinul de încetare a fost emis cu încălcarea prevederilor art.1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Potrivit art.6 din Codul administrativ - Principiul legalității: „Autoritățile și instituțiile administrației publice, precum și personalul acestora au obligația de a acționa cu respectarea prevederilor legale în vigoare și a tratatelor și a convențiilor internaționale la care România este parte”.

Potrivit art.1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi folosit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor”.

Incertitudinea privind aplicabilitatea acestei dispoziții în cazul prestațiilor de asigurări sociale a fost, în cele din urmă, clarificată în Cauza Stec și alții, împotriva Regatului Unit (dec.) (MC), pct.47-56, în cadrul căreia Curtea a reținut că, în majoritatea statelor, există o gamă largă de prestații de securitate socială concepute pentru a conferi drepturi la plată, prestațiile fiind finanțate în diverse moduri: unele sunt plătite prin contribuții la un fond specific; altele depind de dosarul contribuțiilor reclamantului; multe dintre acestea sunt plătite în urma impozitării generale, pe baza unui statut definit în mod legal.

Astfel, a reținut Curtea, având în vedere diversitatea metodelor de finanțare și interdependența prestațiilor în majoritatea sistemelor de protecție socială, nu este justificat să se considere că numai prestațiile finanțate prin contribuții la un fond specific intră în domeniul de aplicare al art.1 din Protocolul nr.1, deoarece prin excluderea prestațiilor plătite fără impozitare generală ar însemna să nu se țină seama de faptul că mulți reclamanti din cadrul acestui ultim tip de sistem contribuie indirect, de asemenea, la finanțarea sa, prin plata impozitului.

De asemenea, în interpretarea art.1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că veniturile care au o valoare economică, respectiv Indemnizațiile de pensionare, sunt bunuri care se bucură de garanțiile prevăzute de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prin urmare, având în vedere că indemnizația de pensionare este considerată în accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului un bun, persoana fizică care deține acel bun se bucură de toate garanțiile prevăzute de art.1 din Protocolul adițional la Convenție, neputând fi lipsită de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică, în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

În speță, indemnizația pentru limită de vârstă acordată în baza art.49 din Legea nr.96/2006 reprezintă un bun în sensul CEDO, iar persoana fizică căreia i s-a acordat această indemnizație beneficiază de toate garanțiile prevăzute de Convenție, inclusiv, dar a se limita la dreptul de a dispune de acel bun pe perioada vieții.

În ceea ce privește natura juridică a indemnizației pentru limita de vârstă acordată parlamentarilor, reclamantul a arătat că, în timp ce indemnizația acordată pentru perioada mandatului are caracterul unei retribuții curente, indemnizația pentru limită de vârstă are un caracter mixt, substitutiv și compensatoriu, în considerarea încetării veniturilor salariale, pe de-o parte, iar pe de altă parte, în considerarea numeroaselor incompatibilități și restricții impuse pe perioada mandatului, conform legii.

Așadar, urmare a ocupării funcției de demnitate publică, reclamantul s-a găsit în situația de a fi obligat să renunțe la activitățile, respectiv profesiile exercitate până la acel moment, cu consecința pierderii veniturilor pe care le-ar fi încasat în eventualitatea în care ar fi continuat să desfășoare activitățile respective, venituri care, în cele mai multe cazuri erau

mult superioare cuantumului indemnizației obținute pentru mandatul de demnitate publică deținut.

Or, nerealizarea acestor venituri se răsfrânge implicit și asupra cuantumului pensiei pentru limită de vârstă obținută de reclamant, având în vedere că sistemul de asigurări sociale din România se fundamentează pe principiul contributivității, principiu care presupune că orice element salarial efectiv încasat pe parcursul întregului stagi de cotizare pentru care salariatul sau angajatorul au achitat statului contribuții de asigurări sociale trebuie să se reflecte în cuantumul pensiei, iar perioada în care a fost exercitat mandatul de demnitate publică nu reprezintă stagi de cotizare.

Totodată, demnitatea publică de deputat/senator are o durată limitată în timp prin natura sa (mandat de 4 ani), fiind caracterizată prin lipsa oricăror garanții, privind stabilitatea pe termen lung a activității profesionale desfășurate.

Astfel, în considerarea incompatibilităților funcției de parlamentar cu alte activități economice care ar putea genera un venit constant, precum și ținând cont de durata limitată a mandatului de deputat/senator (4 ani), indemnizația pentru limită de vârstă are natura juridică a unei prestații sociale viagere, circumscrisă noțiunii juridice de „bun” conform reglementării cuprinse în art.1 al Protocolului adițional la CEDO și în acord cu jurisprudența constantă a Curții.

Pe aceeași linie de idei, Curtea Constituțională a României a enunțat, prin Decizia nr.20/02.02.2020, cu privire la pensia de serviciu pentru magistrați/cadre militare, un raționament care este aplicabil deopotrivă și în cazul indemnizației pentru limită de vârstă cuvenită deputaților și senatorilor, respectiv „instituirea pensiei de serviciu pentru cadrele militare și pentru magistrați nu reprezintă un privilegiu, ci este justificată în mod obiectiv, ea constituind o compensație parțială a inconvenientelor ce rezultă din rigoarea statutelor speciale cărora trebuie să li se supună militarii și magistrații.

Astfel, aceste statute speciale stabilite de Parlament prin legi sunt mult mai severe, mai restrictive, impunând militarilor și magistraților obligații și interdicții pe care celelalte categorii de asigurați nu le au.”

Tot cu privire la pensiile speciale, Curtea Constituțională a reținut prin Decizia nr.664/15.12.2005 faptul că: „în considerarea situației specifice deosebite a unor categorii socio-profesionale, legiuitorul poate institui tratamente juridice diferențiate atât prin condiții și criteriile de acordare derogatorii, cât și printr-un mod de calcul și cuantum diferite ale pensiilor”.

În contradicție cu jurisprudența instanței de contencios constituțional mai sus citată, prin Ordinele atacate se dispune încetarea plății indemnizației pentru limita de vârstă, nesocotindu-se faptul că plata este doar o modalitate de realizare a acestui drept social dobândit în timpul vieții de parlamentar, iar refuzul acordării acestei prestații sociale după ce a fost dobândită echivalează cu o confiscare în lipsa unei cauze legitime, de utilitate publică.

Se ajunge astfel la încălcarea flagrantă a CEDO, respectiv a drepturilor prevăzute de art.1 din Protocolul adițional nr.1 la Convenție,

Pe aceeași linie de idei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut într-o decizie de speță următoarele aspecte deosebit de relevante prezentei cauze, astfel:

În cazul în care persoana în cauză nu îndeplinește (Bellet, Huertas și Vialatte împotriva Franței (dec), pct.5] sau încetează să mai îndeplinească condițiile legale prevalente de dreptul intern pentru acordarea oricărei forme speciale de prestații sau pensii, nu există o ingerință în drepturile prevăzute de art.1 din Protocolul nr.1 (Rasmussen împotriva Poloniei, pct.71), în cazul în care condițiile s-au schimbat înainte ca reclamantul să devină eligibil, pentru o prestație specifică (Richardson împotriva Regatului Unit, pct.17). În cazul în care suspendarea sau diminuarea pensiei nu a fost cauzată de modificări ale situației reclamantului, ci de modificări ale legii sau punerii sale în aplicare, acest fapt poate conduce la o ingerință în drepturile prevăzute de art.1 din Protocolul nr.1”.

Pe cale de consecință, având în vedere că titularul prezentei cereri de chemare în judecată îndeplinește în continuare condițiile prevăzute de art.49 din Legea nr.96/2006, pentru a-i fi acordată indemnizația pentru limită de vârstă, susține reclamantul că, încetarea plății acestei indemnizații constituie o ingerință în drepturile lor recunoscute de art.I din Protocolul nr.1 la CEDO, motiv pentru care se impune anularea acestuia.

Totodată, s-a învederat faptul că, astfel cum prevede art.6 din Codul administrativ, autoritățile și instituțiile administrației publice au obligația de a acționa cu respectarea tratatelor și a convențiilor internaționale la care România este parte, ceea ce impune în mod evident observarea art.1 din Protocolul adițional la CEDO, împrejurare față de care a arătat că solicită anularea Ordinului de încetare.

Ordinul de încetare este emis cu încălcarea art.6 alin.5 C.civ. - principiul neretroactivității legii civile.

Potrivit art.6 alin.5 C.civ. - Aplicarea legii civile: „Dispozițiile legii noi se aplică tuturor actelor și faptelor încheiate sau, după caz, produse ori săvârșite după intrarea sa în vigoare, precum și situațiilor juridice născute după intrarea sa în vigoare.”

Principiul neretroactivității legii este consacrat expres și în art.15 alin.2 din Constituția României, potrivit căruia „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”, principiu constituțional care are caracter imperativ pentru toate ramurile de drept.

De asemenea, prin Decizia nr.57/2006 pronunțată de Curtea Constituțională a României, s-a reținut că „orice prevedere nouă poate fi aplicată numai de la data intrării sale în vigoare, pentru a respecta principiul neretroactivității legii, consacrat de art.15 alin.2 din Constituție”.

Principiul neretroactivității legii reglementează regula juridică potrivit căreia legile se aplică numai situațiilor juridice ce se ivesc după data intrării în vigoare, nu și situațiilor juridice anterioare.

Astfel cum s-a reținut și în literatura de specialitate, principiul neretroactivității legii se justifică și prin aceea că el este un factor de stabilitate în circuitul civil, unde aplicarea legii noi asupra trecutului ar crea o nesiguranță și ar influența neîncrederea în legea civilă, ceea ce ar avea efecte negative asupra respectării legalității și ordinii de drept.

În ceea ce privește sintagma „situații juridice”, prevăzută de art.6 alin.5 C.civ., în literatura de specialitate s-a reținut că aceasta „însușește raporturile juridice generatoare de drepturi și obligații, stările care caracterizează o persoană (capacitatea, căsătoria, filiația etc.) și însușirile juridice ale unui bun (fungibil, nefungibil, divizibil sau indivizibil, aflat sau scos din circuitul civil etc.). După natura lor, situațiile juridice pot fi obiective (legale), atunci când conținutul și efectele pe care le produc derivă imperativ din lege, și subiective (individuale) dacă sunt stabilite, liber voit, de părți sau parte, prin contract ori act juridic unilateral”.

În speță, potrivit Ordinului atacat încetează plata indemnizației pentru limită de vârstă, iar în motivarea emiterii acestor acte este menționat art.II din Legea nr.7/24.02.2021, care modifică Legea nr.96/2006 privind Statul deputaților și al senatorilor.

În mod evident prin emiterea Ordinului atacat este încălcat principiul neretroactivității legii, deoarece se dispune încetarea la plată a unui drept social cu caracter viager, care se afla deja în patrimoniul petentului la data comunicării actului a cărui anulare se solicită.

În aceste condiții, Ordinul de încetare a fost emis cu încălcarea vădită a dispozițiilor art.6 alin.5 C.civ. deoarece se aplică situațiilor juridice născute înainte de intrarea sa în vigoare.

Prin raportare la aspectele anterior menționate, este evident că i-a fost recunoscut dreptul de a beneficia de indemnizația pentru limită de vârstă, prevăzută de art.49 din Legea nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor anterior intrării în vigoare a Legii nr.7/2021, reprezentând o situație juridică obiectivă, în accepțiunea art.6 alin.5 C.civ., născută înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.7/2021.

Totodată, măsura încetării plății indemnizației ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr.7/2021 nu ar putea fi justificată prin modalitatea de acordare a indemnizației - prin prestații succesive - întrucât plata indemnizației în acest mod reprezintă doar o modalitate de realizare a dreptului dedus judecății, în considerarea naturii sale juridice de prestație socială viageră, fiind imposibil de determinat cuantumul acesteia la momentul punerii în plată, care depinde de durata vieții fiecărui beneficiar.

Dreptul de a beneficia de această indemnizație s-a născut la momentul îndeplinirii condițiilor de acordare a pensiei pentru limită de vârstă, fiind un drept viager ce trebuie respectat în continuare, din moment ce la data dobândirii sale titularul a îndeplinit toate condițiile legale pentru a-i fi acordat viager.

Pe cale de consecință, ordinul atacat potrivit căruia încetează plata indemnizației pentru limită de vârstă este emis cu vădita încălcare a dispozițiilor art.6 alin.5 C.civ., din moment ce legea nouă, în speță Legea nr.7/2021 se aplică doar situațiilor juridice născute după data intrării sale în vigoare, iar prin acest act se suprimă un drept aflat în exercițiul sau la data emiterii sale.

Ordinul de încetare a fost emis cu încălcarea dispozițiilor art.16 alin.1 din Constituția României și art.7 din Codul administrativ:

Astfel, potrivit art.7 Cod administrativ: „Beneficiarii activității autorităților și instituțiilor administrației publice au dreptul de a fi tratați în mod egal, într-o manieră nediscriminatorie, corelativ cu obligația autorităților și Instituțiilor administrației publice de a trata în mod egal pe toți beneficiarii, fără discriminare pe criteriile prevăzute de lege”.

În susținere, reclamantul a invocat art.16 alin.1 din Constituția României, art.49 alin.8 din Legea nr.96/2006, art.114 alin.1 - 2 lit a²-a⁴ din Codul fiscal din 2015.

A mai arătat și că, prin Legea nr.7/2021, în temeiul căreia a fost emis Ordinul atacat a încetat la plată doar indemnizația pentru limită de vârstă acordată deputaților și senatorilor care îndeplinesc condițiile standard de pensionare, în baza prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006.

Practic, menținerea indemnizațiilor care se includ în categoria „venituri din alte surse” potrivit art.114 din Codul fiscal numai în privința anumitor categorii socio-profesionale, precum și lipsa unei motivări explicite și obiective cu privire la necesitatea suprimării acestui drept doar în privința parlamentarilor echivalează cu lipsa unei justificări necesare și rezonabile privind diferența de tratament, ceea ce aduce atingere principiului nediscriminării consacrat de art.16 alin.1 din Constituție și a art.7 din Codul administrativ.

Astfel, Ordinul de încetare este nelegal, fiind emis cu încălcarea principiului egalității în fața legii și nediscriminării, deoarece creează premisele pierderii unui drept social aparținând unei categorii de demnitari publici, drept pe care, în situații egale, celelalte categorii de demnitari publici îi realizează în continuare și care este apreciat ca fiind legal.

Astfel, reclamantul, a reiterat considerentele Curții Constituționale a României din cadrul Deciziei nr.20/02.02.2020 cu privire la pensia de serviciu pentru magistrați/cadre militare, potrivit căreia „instituirea pensiei de serviciu pentru cadrele militare și pentru magistrați nu reprezintă un privilegiu, ci este justificată în mod obiectiv, ea constituind o compensație parțială a inconvenientelor ce rezultă din rigoarea statutelor speciale cărora trebuie să li se supună militarii și magistrații.

Astfel, aceste statute speciale stabilite de Parlament prin legi sunt mult mai severe, mai restrictive, impunând militarilor și magistraților obligații și interdicții pe care celelalte categorii de asigurați nu le au.”

Or, așa cum a arătat și la pct.3.1 supra, susține reclamantul că, acest raționament este aplicabil deopotrivă și în cazul indemnizației pentru limită de vârstă cuvenită deputaților și senatorilor, indemnizația pentru limită de vârstă fiind justificată în mod obiectiv de incompatibilitățile și restricțiile impuse de lege în ipoteza deținerii funcției de demnitate publică.

Astfel, deși sunt menținute în vigoare restricțiile și incompatibilitățile specifice tuturor categoriilor profesionale prevăzute de lege, se procedează la suprimarea unui drept social numai pentru o categorie de persoane vizate, fără a se justifica în mod obiectiv și rezonabil măsura adoptată.

Pe aceeași linie de idei, prin Hotărârea din 21.02.2008, pronunțată în Cauza Driha împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că: „o discriminare constă în a trata diferit, cu excepția justificării obiective și raționale, persoane aflate în situații comparabile”.

Astfel, opțiunea unui stat în sensul suprimării unui drept social se plasează în marja proprie de apreciere a statului respectiv doar atât timp cât eliminarea respectivului venit vizează toate categoriile de pensii de serviciu și de pensii militare, astfel încât, persoanelor aflate în această situație juridică să li se aplice același tratament juridic.

Totodată, raportat la aspectele anterior menționate, Curtea Constituțională a reținut prin Decizia cu nr.900/2020 următoarele: „Curtea reiterează că statul este liber să decidă cu privire la aplicarea oricărui regim de securitate socială sau să aleagă tipul sau cuantumul beneficiilor pe care le acordă în oricare dintre aceste regimuri. Singura condiție impusă statului este aceea să respecte principiul nediscriminării, fiind absolut necesar ca măsura de reformare a regimului fiscal privind pensiile obținute în baza unor legi sau statute speciale să fie aplicabilă tuturor categoriilor de beneficiari ai unor astfel de pensii, fără distincție.”

De asemenea, prin emiterea Ordinului de încetare, Secretarul General al Camerei Deputaților, încalcă în mod vădit și art.7 din Codul administrativ, având în vedere că i-a fost încălcat dreptul de a fi tratați în mod egal, într-o manieră nediscriminatorie cu alte categorii profesionale cărora li se acordă indemnizații lunare, de exemplu: șeful statului român, primarul, viceprimarul, președintele consiliului județean și vicepreședintele consiliului județean etc.

Având în vedere aspectele anterior menționate, Ordinul de încetare este nelegal și prin prisma faptului că, în contextul în care alte indemnizații similare rămân la plată, aceasta creează o situație profund discriminatorie, motiv pentru care se impune anularea lui.

Pe de altă parte, s-a învederat că, se creează o discriminare și în raport de foștii demnitari ai Uniunii Europene care au deținut o funcție de demnitate publică în cadrul statelor membre ale Uniunii și care beneficiază de prestații de asigurări sociale la încetarea mandatului și obținerea pensiei pentru limită de vârstă.

Astfel, depune în acest sens, ca Anexa nr.1 la prezenta, materialul informativ denumit „indemnizațiile și pensiile de care beneficiază foștii parlamentari în unele state membre ale Uniunii Europene”, elaborat de Direcția proceduri, sinteză, studii și evidență legislativă din cadrul Direcției Generale Legislative a Senatului și în care sunt prezentate tipurile de pensii speciale și indemnizații de care beneficiază foștii parlamentari din țările membre ale Uniunii Europene.

Mai mult, se creează un regim discriminatoriu și în raport cu persoanele care au deținut funcția de demnitate publică în Parlamentul European, având în vedere că și această categorie socioprofesională beneficiază de dreptul de pensie pentru limită de vârstă, indemnizație tranzitorie, pensie de invaliditate, precum și de alte prestații sociale.

Nu în ultimul rând, se învederează că, deși prin Legea nr.7/2021 sunt abrogate prevederile art.49 și art.50 din Legea nr.96/2000, totuși, aceasta nu conține vreo prevedere care să se coreleze cu Legea nr.357/2015 pentru completarea Legii nr.96/2006, prin intermediul căreia a fost reglementat dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă.

Astfel, la art.II din actul normativ anterior citat a fost prevăzută o normă tranzitorie cu privire la membrii parlamentului care ieșiseră la pensie la momentul intrării în vigoare a legii, potrivit căreia de indemnizația pentru limită de vârstă beneficiază, în aceleași condiții, și deputații și senatorii care au avut anterior intrării în vigoare a prezentei legi calitatea de parlamentar.

Or, câtă vreme Legea nr.7/2021 nu cuprinde vreo prevedere expresă potrivit căreia orice altă dispoziție contrară se abrogă, rezultă că dispozițiile art.1 din Legea nr.357/2015 continuă să producă efecte juridice.

De asemenea, prevederile Legii nr.7/2021 intră în conflict și cu dispozițiile art.13 alin.1 din Normele metodologice, privind acordarea indemnizației pentru limită de vârstă prevăzute de Lege nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, aprobate prin Hotărârea nr.1/15.02.2016, republicată, care dispun că Ordinul de încetare se emite doar în cazul decesului titularului indemnizației sau în cazul condamnării definitive a acestuia pentru vreuna dintre infracțiunile expres indicate de lege.

Or, în speță, nu este incidența niciuna dintre situațiile expres menționate de respectivul text legal.

În drept, cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile art.139 alin.1 din Legea nr.127/2019 privind sistemul public de pensii și a art.194 C.proc.civ., precum și pe toate celelalte prevederi legale menționate în cuprinsul prezentului document.

În dovedirea cererii, reclamantul a depus la dosar Ordinul nr.685/08.03.2021, Expunere de motive pentru modificarea și completarea Legii nr.96/2006, material informativ „Indemnizațiile și pensiile de care beneficiază foștii parlamentari în unele state membre ale Uniunii Europene”.

Totodată reclamantul a formulat cerere de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, prin care solicită instanței de judecată să:

1. Constate îndeplinirea condițiilor de admisibilitate și să dispună sesizarea Curții Constituționale a României în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a Legii nr.7/2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor;

2. Dispună suspendarea cauzei, în temeiul art.413 alin.1 pct.1 Cod Procedură Civilă, până la soluționarea excepției de neconstituționalitate, întrucât soluționarea prezentei cauze depinde hotărâtor de soluția ce urmează a fi pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la caracterul neconstituțional al Legii nr.7/2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

A arătat că prin prezenta excepție de neconstituționalitate se solicită Curții Constituționale să constate neconstituționalitatea Legii nr.7/2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006 în ansamblul său dar în legătură cu art.1 și 2 din acest act normativ.

A arătat că excepția de neconstituționalitate îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art.146 lit.d din Constituție și de art.29 din Legea nr.47/1992 și reflectate în jurisprudența Curții Constituționale și este întemeiată.

Reclamantul a mai arătat și că, Legea nr.7/2021 încalcă prevederile art.64 raportat la art.65 alin.2 lit.i și art.76 alin.1 și alin.3 din Constituție în sensul că procedura parlamentară de adoptare a legilor a fost golită de conținut, fiind redusă la o simplă formalitate, în condițiile în care Legea nr.7/2021 a fost adoptată în baza unei proceduri neconsacrate la nivelul Regulamentelor privind activitatea comună a Camerei Deputaților și Senatului, respectiv la nivelul Regulamentelor celor două camere.

Legea nr.7/2021 nu respectă normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr.24/2000 din cauza lipsei unei note de fundamentare, a unui referat de aprobare ori a unui studiu de impact, expunerea de motive a Legii nr.7/2021 demonstrează lipsa de fundamentare a actului normativ.

A mai precizat reclamantul și că o altă critică de neconstituționalitate vizează faptul că rolul constituțional al Consiliului Legislativ a fost redus la o simplă formalitate, Consiliul Legislativ emițând avizul favorabil cu observații, fiind subliniată necesitatea obținerii unei analize din partea Guvernului cu privire la forma proiectului de lege de la acel moment și a supus atenției inițiatorului proiectului de lege necesitatea analizării situației indemnizațiilor pentru limită de vârstă de care beneficiază parlamentarii, aflate în plată.

S-a mai arătat și că, actul normativ a fost adoptat cu încălcarea prevederilor art.148 din Constituție privind supremația dreptului Uniunii Europene.

Reclamantul, pe lângă criticile de neconstituționalitate extrinseci a formulat ciritici de necosntituționalitate intrinseci prin care a arătat că indemnizația pentru limită de vârstă este o prestație cu caracter viager, circumscrisă noțiunii juridice de „bun”, astfel Legea nr.7/2021 încalcă prevederile art.1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, persoanele care beneficiază de indemnizația pentru limită de vârstă sunt lipsite de această prestație socială exclusiv ca urmare a intervenției legislative, aspect ce echivalează unei confiscări nejustificate.

Legea nr.7/2021 încalcă prevederile art.15 din Constituție, în sensul că actul normativ produce efecte retroactive întrucât se aplică unor situații juridice trecute, respectiv aduce atingere unor drepturi câștigate de titularul acestora.

Legea nr.7/2021 încalcă și prevederile art.16 din Constituție, având drept consecință inegalitatea între parlamentari (puterea legislativă) și magistrați (puterea judecătorească) în condițiile în care aceștia (parlamentarii) sunt supuși unui regim similar al incompatibilităților și interdicțiilor.

Pârâțul Parlamentul României – Camera Deputaților a formulat întâmpinare prin care a invocat, potrivit dispozițiilor art.129 alin.2 pct.2 și ale art.130 alin.2 C.proc.civ. coroborate cu ele ale art.10 alin.1 teza a II-a din legea nr.554/2004, excepția necompetenței materiale a Tribunalului Mehedinți și s-a solicitat declinarea competenței de soluționare în fond a cauzei în favoarea Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, întrucât prezenta cauza vizează un litigiu ce intră în sfera contenciosului administrativ.

Excepția a fost motivată pe faptul că reclamantul nu contestă o decizie emisă de casa teritorială de pensii ci un ordin emis de către Secretarul General al Camerei Deputaților în executarea art.II din Legea nr.7/2021.

Mai mult, chiar Casa Națională de Pensii Publice, printr-un comunicat oficial publicat încă din 2020 a precizat că indemnizațiile pentru limită de vârstă ale parlamentarilor sunt beneficii gestionate de Parlament iar Casa Națională de Pensii Publice, prin casele teritoriale de pensii, nu stabilește și nu achită indemnizațiile pentru limită de vârstă ale parlamentarilor, așa cum sunt acestea reglementate prin Legea nr.96/2006.

Pârâțul a arătat că indemnizația pentru limită de vârstă nu este un drept de asigurări sociale care să atragă competența jurisdicției asigurărilor sociale ci constituie un beneficiu specific calității de fost parlamentar care se achită din bugetul de stat prin bugetul Camerei Deputaților și al Senatului.

S-a arătat și că Decizia RIL nr.27/04.12.2017 a ÎCCJ, invocată de către reclamant, nu este incidentă în cauză întrucât ÎCCJ a avut în vedere chiar dispozițiile art.9 din Legea nr.8/2006 – privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite și recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, în sensul că legiuitorul a definit litigiile privind indemnizațiile acordate în baza acestui act normativ ca fiind litigii de asigurări sociale, stipulând foarte clar că jurisdicția din domeniul pensiilor din sistemul public se aplică în mod corespunzător și indemnizației stabilite în condițiile Legii nr.8/2006.

Mai mult, Legea nr.96/2006 nu face trimitere expresă la competența instanțelor specializate pe drepturile de asigurări sociale, iar menționarea Legii nr.263/2010 a fost strict pentru stabilirea momentului de la care parlamentarii puteau beneficia de indemnizația pentru limită de vârstă, fără ca acest lucru să transforme acest drept în unul de asigurări sociale.

S-a precizat faptul că fiecare din ordinele contestate are caracteristicile unui act administrativ cu caracter individual în sensul prevederilor art.2 alin.1 lit.c din Legea nr.554/2004 deoarece este emis de către o autoritate publică centrală, respectiv Parlamentul României – Camera Deputaților/Senat, și este emis în executarea Legii nr.7/24.02.2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006.

De asemenea, pârâțul a precizat și faptul că reclamantul-fost deputat a formulat, în temeiul art.7 alin.1 din Legea nr.554/2004, plângere prealabilă pentru revocarea ordinului

contestat, Camera Deputaților prin Secretarul General al Camerei Deputaților, formulând răspuns nr.2/4649/15.04.2021 în termenul legal și comunicându-l reclamantului

Referitor la calitatea procesuală pasivă a Secretarului General al Camerei Deputaților, pârâtul a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a acestuia arătând că acesta nu este o entitate distinctă de autoritatea publică Parlamentul României – Camera Deputaților, chiar titulatura funcției fiind relevantă, iar faptul că acesta este semnatarul ordinului contestat nu justifică calitatea procesuală pasivă diferită de cea a autorității publice.

Pe fondul cauzei, pârâtul a precizat faptul că ordinul contestat este temeinic și legal, fiind emis în executarea prevederilor art.II din Legea nr.7/2021, nefiind emis cu încălcarea competenței Secretarului General al Camerei Deputaților deoarece a fost emis în executarea legii.

S-a arătat că, Secretarul General al Camerei Deputaților conduce și răspunde de întreaga activitate funcțională a Camerei Deputaților sub autoritatea și controlul Biroului Permanent, acesta fiind totodată și reprezentantul legal al Camerei Deputaților și conduce întreaga activitate funcțională a Camerei Deputaților.

Totodată, conform art.251 alin.3 din Regulamentul Camerei Deputaților, Secretarul General al Camerei Deputaților este ordonatorul principal de credite al Camerei Deputaților, calitate în care răspunde de angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor.

Astfel de la data de 27.02.2021 nu există bază legală pentru ca Secretarul General al Camerei Deputaților să efectueze din bugetul Camerei Deputaților plata indemnizațiilor pentru limită de vârstă, ordinul de încetare a plății indemnizației pentru limită de vârstă fiind emis în temeiul puterii publice exercitată de autoritatea publică pârâtă Camera Deputaților prin Secretarul General, în activitatea și executarea Legii nr.7/24.02.2021.

Ordinul nu a fost emis cu încălcarea prevederilor art.1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale întrucât această indemnizație nu este un drept fundamental prevăzut de Constituție, legiuitorul fiind liber să dispună cu privire la conținutul, limitele și condițiile de acordare a acesteia, precum și să dispună diminuarea ori chiar încetarea acordării acestei indemnizații.

Prin Ordinul contestat, reclamantul nu a fost privat de pensia lunară integrală, pensie ce este primită în continuare, iar încetarea plății indemnizației pentru limită de vârstă, beneficiu specific calității de fost parlamentar, instituită prin Legea nr.7/2021, se încadrează în ampla marjă de apreciere a statului cu privire la reglementarea domeniului legislației sociale și scopul legitim al raționalizării cheltuielilor publice.

Ordinul contestat nu a fost emis cu încălcarea art.6 alin.5 Cod civil deoarece prin art.II din Legea nr.7/24.02.2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006 se prevede că de la data intrării în vigoare a acestei legi încetează plata indemnizațiilor pentru limită de vârstă acordate în baza prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006.

Legiuitorul a reglementat un efect viitor al unei situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi, în acord cu principiul aplicării imediate a legii noi, respectiv încetarea plății indemnizațiilor pentru limită de vârstă acordate anterior acestei legi în baza prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006, iar Ordinul contestat încetează plata indemnizației pentru limită de vârstă cu data de 27.02.2021 în concordanță cu aplicarea imediată a legii noi.

Ordinul nu a fost emis cu încălcarea art.16 alin.1 din Constituția României și art.7 din Codul Administrativ, acesta fiind emis în executarea Legii nr.7/2021 și cu respectarea principiului constituțional al egalității în drepturi, întrucât Secretarul General al Camerei Deputaților a aplicat prevederile art.II din Legea nr.7/2021 tuturor beneficiarilor indemnizațiilor pentru limită de vârstă aflați în evidența Camerei Deputaților și a căror plată se suportă din bugetul Camerei Deputaților.

În susținere a fost depus Comunicatul CNPP referitor la indemnizațiile pentru limită de vârstă ale parlamentarilor, răspuns nr.24649/15.04.2021 la plângerea prealabilă formulat de reclamant fost deputat.

Pârâatul Parlamentul României – Camera Deputaților a formulat și depus punct de vedere asupra cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate, considerând-o ca fiind lipsită de relevanță în soluționarea propriu-zisă a cauzei întrucât în conformitate cu prevederile art.29 alin.1 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instanța de contencios constituțional decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acesteia.

Or, condiția relevanței excepției impune ca normele criticate să aibă incidență în soluționarea cauzei respective și nu trebuie analizată în abstracto, ci trebuie dedusă din orice fel de tangență a prevederilor legale în discuție cu litigiul aflat pe rolul instanței.

Analiza îndeplinirii cumulative a condițiilor prevăzute de Legea nr.47/1992 nu trebuie să se realizeze formal, căci verificarea admisibilității excepției de neconstituționalitate de către judecătorul în fața căruia a fost ridicată are ca efect evitarea încărcării inutile a Curții Constituționale și eliminarea încercărilor de tergiversare nejustificată a cauzelor aflate pe rolul instanțelor.

S-a arătat că ordinele de încetare la plată a indemnizației pentru limită de vârstă au fost emise în executarea legii, conform prevederilor art.11 din Legea nr.7/24.11.2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și senatorilor, astfel că de la data intrării în vigoare a legii încetează plata indemnizațiilor pentru limită de vârstă acordate în baza prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006.

S-a arătat și că, criticile de neconstituționalitate formulate de către reclamant cu privire la faptul că Legea nr.7/2021 încalcă prevederile art.64 raportat la art.65 alin.2 lit.j și art.76 alin.1 și alin.3 din Constituție, sunt neîntemeiate deoarece prevederile constituționale invocate de reclamant au fost integral respectate, iar argumentele acestora nu pot fi reținute.

Referitor la critica de neconstituționalitate prin care se susține că Legea nr.7/2021 nu respectă normele de tehnică legislativă prin lipsa unei note de fundamentare, a unui referat de aprobare ori a unui studiu de impact, cu încălcarea prevederilor art.1 alin.5 raportate la art.1 alin.3 din Constituție s-a arătat că și aceasta este neîntemeiată întrucât aceste critici sunt de natură subiectivă, iar prevederile Legii nr.24/2000 sunt respectate, dispozițiile normative în cauză au fost analizate și decise în cadrul dezbaterilor din comisia sesizată în fond, având în vedere avizul Consiliului Legislativ care a semnalat inițiatorilor că „în proiect ar trebui să se prevadă într-un articol distinct care va fi situația indemnizațiilor pentru limită de vârstă de care beneficiază deputații și senatorii aflate în plată”, amendamentul fiind înscris în raport și votat în plenul reunit al celor două camere ale Parlamentului.

Referitor la critica de neconstituționalitate prin care se susține nerespectarea art.79 din constituție, prin încălcarea rolului constituțional al Consiliului Legislativ, s-a arătat că aceste aspecte sunt considerații subiective, lipsite de relevanță constituțională în raport cu textele invocate.

Prin amendamentele formulate în raportul comisiei sesizate în fond, se conferă conținut juridic unor elemente care se regăsesc în avizul Consiliului Legislativ.

Mai mult, susținerea reclamantului potrivit căreia Consiliul Legislativ a impus inițiatorilor proiectului de lege obligația de a obține punctul de vedere al Guvernului, obligație ce nu a fost îndeplinită, este o susținere eronată deoarece la data de 16.02.2021 a fost solicitat punctul de vedere al Guvernului.

Referitor la susținerea privind încălcarea art.148 din Constituție s-a arătat că și aceasta este neîntemeiată deoarece nu este o problemă de constituționalitate, prevederile europene invocate reglementează în domeniul pensiei pentru limită de vârstă la încheierea mandatului parlamentar european și raporturile acestei instituții juridice cu dreptul la pensie câștigat în conformitate cu legislația națională, în timp ce indemnizația pentru limită de vârstă reglementată de Legea nr.96/2006 nu se circumscrie acestui drept, nu întrunește elementele

specifice ale pensiei pentru limită de vârstă ori ale pensiei de serviciu și nu are consacrare constituțională.

Privitor la criticile de neconstituționalitate intriseci s-a arătat că Legea nr.7/2021 nu încalcă prevederile art.5 din Constituție întrucât legiuitorul a reglementat un efect viitor al unei situații juridice anterior născute, dar neconsumate la data intrării în vigoare a legii noi, în acord cu principiul aplicării imediate a legii noi, respectiv încetarea plății indemnizațiilor pentru limită de vârstă acordate anterior acestei legi în baza prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006.

Legea nr.7/2021 nu încalcă prevederile art.16 din Constituție și nici nu are drept consecință inegalitatea între parlamentari și magistrați deoarece indemnizația pentru limită de vârstă reglementată prin art.49 din Legea nr.96/2006 nu a fost un drept de asigurări sociale, nu a întrunit elementele specifice ale pensiei pentru limită de vârstă ori ale pensiei de serviciu și nici nu a avut consacrare constituțională ci a constituit un beneficiu specific calității de fost parlamentar care s-a achitat din bugetul de stat prin bugetul Camerei Deputaților și al Senatului.

Reclamantul a formulat răspuns la întâmpinarea Parlamentului României-Camera Deputaților solicitând respingerea excepției necompetenței materiale a secției de Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale a Tribunalului Mehedinți arătând că indemnizația pentru limită de vârstă cuvenită foștilor membri ai Parlamentului României, prevăzută de art.49 din Legea nr.96/2006-privind statutul deputaților și senatorilor are caracterul unui drept asimilat de legiuitor dreptului la pensie, reprezentând o contraprestație socială acordată de lege foștilor parlamentari după împlinirea vârstei standard de pensionare, pentru activitatea desfășurată în perioada ocupării funcției de demnitate publică.

S-a mai arătat și că indemnizația pentru limită de vârstă are un caracter accesoriu în raport cu pensia pentru limită de vârstă, având un caracter accesoriu în raport cu pensia pentru limita de vârstă, dreptul dedus judecării urmează să aibă un regim juridic similar dreptului principal.

A mai arătat reclamantul și că a formulat plângere prealabilă pentru a evita prejudicierea în orice fel a intereselor sale, respectiv pentru a da posibilitatea emitentului actului să îl revoce, chiar dacă acest litigiu vizează asigurări sociale.

A fost invocată Decizia nr.2366/08.05.2019 a ÎCCJ prin care s-a stabilit competența de soluționare în favoarea Tribunalului București – Secția de Litigii de Muncă și Asigurări Sociale, arătându-se că instanța competentă este Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale a Tribunalului Mehedinți.

A mai solicitat reclamantul și respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive a Secretarului General al Camerei Deputaților întrucât potrivit dispozițiilor art.251 din Regulamentul de organizare și funcționare al camerei Deputaților și celor ale art.8 și art.12 din Regulamentul de organizare și funcționare al Senatului activitatea serviciilor Camerei Deputaților/Senatului sunt conduse de către Secretarul General care în îndeplinirea atribuțiilor emite ordine.

Astfel, câtă vreme emitentul ordinului contestat este Secretarul General, acesta are calitatea de a sta în judecată în calitate de pârât.

Reclamantul a solicitat admiterea cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr.7/2021 întrucât excepția a fost ridicată în fața unei instanțe judecătorești naționale, are ca obiect prevederile Legii nr.7/2021 respectiv ale art.1 și 2 iar prevederile acestui act normativ nu au fost declarate neconstituționale anterior formulării acestei cereri și dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă au legătură nemijlocită cu soluționarea cauzei, fiind temeiul de drept care a stat la baza emiterii ordinelor contestate.

Pe fondul cauzei, reclamantul a solicitat respingerea apărărilor pârâtului Parlamentul României – Camera Deputaților arătând că cererea de chemare în judecată este întemeiată, Ordinul de încetare a acordării indemnizației pentru limită de vârstă fiind nelegal.

Reclamantul a formulat o completare a excepției de neconstituționalitate prin care a arătat că înțelege să completeze criticile de neconstituționalitate extrinseci, a aspectelor legate de avizul Consiliului Legislativ în sensul că rolul constituțional al Consiliului Legislativ a fost ignorat, redus la o simplă formalitate încălcându-se art.79 din Constituție.

Astfel, s-a arătat că, Consiliul Legislativ a emis aviz favorabil cu observații, fiind subliniată necesitatea obținerii unei analize din partea Guvernului, cu privire la forma Proiectului de lege la acel moment, obligație neîndeplinită, actul normativ fiind adoptat fără a se prezenta prealabil modalitatea în care cheltuielile bugetare vor fi afectate de modificarea legislativă.

S-a arătat și că se completează și criticile de neconstituționalitate intrinseci în sensul că Legea nr.7/2021 a fost adoptată cu încălcarea principiului egalității în fața legii și nediscriminării, principii consacrate de art.16 din Constituție, cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice intrinsec funcționării statului de drept consacrat de art.1 alin.3 din Constituție și cu încălcarea principiului separării și echilibrului puterilor, principiu consacrat de art.1 alin.4 din Constituție.

Au fost depuse înscrisuri reprezentând sinteza fondurilor alocate pe surse și pe titluri de cheltuieli pe anii 2021-2024m bugetul pe capitole, subcapitole, paragrafe, titluri de cheltuieli, articole și aliniate pe anii 2021-2024, decizia nr.27/2017 a ÎCCJ, decizia nr.2366/2019 a ÎCCJ, practică judiciară.

Pentru termenul din 24.06.2021, reclamantul a formulat note scrise prin care a precizat că ținând cont de lipsa de unitate terminologică cu privire la indemnizația pentru limită de vârstă înțelege să precizeze termenii folosiți precum și înțelesul și semnificația acestora.

Astfel, s-a arătat că începând cu data adoptării Legii nr.96/2006 parlamentarii care au îndeplinit stagiul de cotizare și vârsta de pensionare, beneficiază de pensie în quantum prevăzut de art.82 alin.1 din Legea nr.303/2004-privind statutul magistraților, adică 80% din baza de calcul.

În urma calculului raportat la procentul menționat mai sus rezultă un quantum mai mare atât al pensiei de serviciu a magistraților cât și al pensiei parlamentarilor, comparativ cu quantumul pensiei pentru limită de vârstă de care magistrații sau parlamentarii ar fi beneficiat ca urmare a aplicării doar a principiului contributivității ca și ceilalți beneficiari ai asigurărilor sociale.

A arătat reclamantul că, atât partea din pensia de serviciu a magistraților cât și partea din pensia parlamentarilor care depășește nivelul pensiei din sistemul public se suportă din bugetul de stat și au același regim juridic.

Astfel, atât pensia de serviciu a magistraților cât și pensia parlamentarilor conține două componente: o parte contributivă și o parte necontributivă care etse un beneficiu suplimentar la pensie acordat de către stat cu scopul asigurării stabilității financiare a acestora, ca o garanție a independenței judecătorilor respectiv a independenței parlamentarilor.

S-a mai arătat și că, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizia nr.279/2006 ca urmare a sesizării Președintelui României, unul dintre obiectele sesizării l-au constituit dispozițiile art.49 alin.1-5 și art.50 alin.2 din Legea privind statutul deputaților și al senatorilor și s-a reținut că aceste prevederi referitoare la pensia parlamentarilor sunt constituționale acestea nefiind discriminatorii față de celelalte categorii de pensionari.

Având în vedere evenimentele legislative care au intervenit asupra prevederilor art.49 alin.1-5 și ale art.50 alin.2 din lege, și anume abrogarea lor prin art.196 lit.g al Legii nr.263/2010, respectiv reintroducerea lor într-o nouă formă prin Legea nr.357/2015 pentru completarea Legii nr.96/2006, reclamantul a precizat faptul că cele două componente ale pensiei parlamentarilor au fost separate în pensie pentru limita de vârstă (pensia din sistemul public) reprezentând componenta contributivă și indemnizația pentru limită de vârstă reprezentând componenta necontributivă și suplimentară a pensiei acordată separat de către stat, ca beneficiu suplimentar al pensiei cu scopul asigurării stabilității financiare a parlamentarilor prevăzută la art.69 alin.2 din Constituție.

S-a precizat că acordarea separată a indemnizației pentru limită de vârstă s-a făcut pentru asigurarea transparenței necesare evidențierii clare și precise a cuantumului acestui beneficiu suplimentar atașat la pensia contributivă, din aceleași rațiuni pentru care acest beneficiu suplimentar al pensiei acordat Președintelui României s-a făcut separat sub denumirea de „indemnizație”, în baza art.2 lit.b al Legii nr.406/2001 – privind acordarea unor drepturi persoanelor care au avut calitatea de șef de stat.

Indemnizația pentru limită de vârstă a parlamentarilor fiind acordată în baza identității de rațiune cu indemnizația Președintelui României, prezintă o serie de similitudini, respectiv:

- Este un drept acordat separat de pensia contributivă ca o componentă suplimentară a acesteia având denumirea de indemnizație;

- Indemnizația pentru limita de vârstă a parlamentarilor se suportă din bugetul de stat, prin bugetul Camerei Deputaților și al Senatului, conform art.49 alin.9 din Legea nr.96/2006, iar indemnizația Președintelui se suportă de la bugetul de stat;

- Este un drept acordat numai după terminarea mandatului în sensul că indemnizația președintelui se acordă persoanelor care au avut calitatea de șef al statului conform art.2 din Legea nr.406/2001 iar indemnizația pentru limită de vârstă a parlamentarilor se acordă conform art.49 alin.1 din Legea nr.96/2006 numai după terminarea mandatului și se suspendă în cazul retragerii pentru un nou mandat;

- Atât indemnizația președintelui cât și cea pentru limită de vârstă a parlamentarilor se acordă pe durata vieții (cazul președintelui) respectiv încetează în caz de deces (cazul parlamentarilor);

- Acest drept nu se acordă persoanelor care au fost condamnate penal.

A mai arătat reclamantul și că, indemnizația pentru limită de vârstă a parlamentarilor este un drept legat indisolubil de pensia contributivă, deoarece este acordată numai dac sunt îndeplinite condițiile de vârstă și numai după acordarea pensiei pentru limită de vârstă ceea ce implică și îndeplinirea celorlalte condiții de pensionare.

Regimul juridic al componentei necontributive al pensiei parlamentarilor – beneficiul suplimentar al pensiei acordat de către stat, inclus în pensia parlamentarilor prin Legea nr.96/2006, nu se schimbă prin acordarea lui separată de componenta contributivă sub denumirea de indemnizație pentru limită de vârstă, astfel că regimul juridic al indemnizației pentru limită de vârstă rămâne asimilat componentei necontributive – beneficiul suplimentar al pensiei acordat de către stat, inclus în pensia magistraților.

În acest sens, reclamantul a invocat decizia nr.900/2020 a Curții Constituționale.

Prin sentința nr.171/24.06.2021, s-a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Mehedinți și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Curții de Apel Craiova – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pentru a se pronunța astfel s-a reținut faptul că Ordinul de încetare a plății indemnizațiilor pentru limita de vârstă acordată reclamantului în baza Legii nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor - emis de Secretarul General al Camerei Deputaților și Secretarul General al Senatului României - au natura unui act administrativ cu caracter individual în sensul prevederilor art.2 lit.c din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, sa reținut că aceste drepturi nu sunt drepturi de asigurări sociale, deoarece nu se circumscriu Legii nr. 263/2010, nu se stabilesc prin decizie a casei teritoriale de pensii și nici nu se achită din bugetul asigurărilor sociale de stat, nefiind drepturi de natură salarială care să se circumscrie prevederilor art.269 din Codul Muncii.

Trimiterea la dispozițiile Legii nr.263/2010 din cuprinsul art.49 din Legea nr.96/2006 s-a făcut strict pentru stabilirea momentului de la care parlamentarii pot beneficia de o astfel de indemnizație, fără ca acest lucru să transforme acest drept în unul de asigurări sociale; indemnizația pentru limită de vârstă care a fost prevăzută de art.49 din Legea nr.96/2006 nu a fost identică cu vreo pensie sau alt drept de natura asigurărilor sociale reglementate de Legea nr.263/2010 și nici de actuala lege a pensiilor, respectiv, Legea nr.127/2019.

De asemenea, Decizia nr.27/2017 pronunțată de Înalta Curtea de Casație și Justiție, completul competent să judece recursul în interesul legii, depusă de apărătorul reclamantului în susținerea concluziilor de respingere a excepției de necompetență materială a tribunalului, nefiind aplicabilă la litigiul de față, întrucât privește drepturile de pensie ale membrilor uniunii de creatori care au și statut de pensionari din sistemul pensiilor militare de stat și din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale.

Având în vedere și dispozițiile art.10 alin.1 teza a II-a din Legea nr.554/2004, ce prevăd că litigiile privind actele administrative emise de autoritățile publice centrale se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, Tribunalul a admis excepția necompetenței materiale a Tribunalului Mehedinți-Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.

Prin sentința nr. 247/14.09.2021, Curtea de Apel Craiova a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Mehedinți- Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.

S-a constatat ivit conflict negativ de competență între cele două instanțe și s-a înaintat dosarul la ICCJ în vederea soluționării conflictului.

Pentru a se pronunța astfel s-a reținut că, Ordinul contestat este emis de o autoritate publică, însă nu în regim de putere publică, pentru a putea fi astfel calificat ca fiind act administrativ ce poate fi contestat în fața instanței de contencios administrativ.

În consecință, câtă vreme natura indemnizației pentru limită de vârstă de care a beneficiat reclamantul este cea a unui drept de asigurări sociale, verificarea legalității și temeiniciei ordinului prin care s-a dispus încetarea plății acestei indemnizații nu poate intra decât în sfera de competență a instanței de drept comun cu competență în soluționarea litigiilor având ca obiect asigurările sociale.

În această situație devin incidente prevederile art. 152 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, potrivit cărora „jurisdicția asigurărilor sociale se realizează prin tribunale și curți de apel”, respectiv dispozițiile art. 95 C.p.c., competența de soluționare a cauzei, în primă instanță revenind Tribunalului Gorj, Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, instanță în a cărei rază de competență își are domiciliul reclamantul.

În sensul stabilirii competenței de soluționare a cauzei, în primă instanță, în favoarea Tribunalului, Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2366/08.05.2019, pronunțată într-un regulator de competență, într-o speță similară.

În consecință, având în vedere considerentele arătate, în temeiul art. 132 alin. 1 și 3 C.proc.civ. și art. 129 alin. 2 pct. 2 C.proc.civ. raportat la art. 152 din Legea nr. 263/2010, Curtea s-a admis excepția necompetenței materiale invocată din oficiu și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Mehedinți - Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, instanță în a cărei rază de competență își are domiciliul reclamantul.

Prin decizia nr. 1480/11.03.2022, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Mehedinți – Secția Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale.

Pentru a se pronunța astfel, s-a reținut că, din circumstanțele concrete ale cauzei, Înalta Curte reține că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a investit instanța cu o contestație ce vizează exercițiul mandatului de deputat, așadar cu un raport juridic de natură constituțională, ci a solicitat anularea ordinelor prin care s-a dispus încetarea plății indemnizației pentru limită de vârstă de care acesta beneficia și obligarea pârâților la repunerea în plată a unei astfel de indemnizații, începând cu data de 27.02.2021, la zi.

De asemenea, reține Înalta Curte că dreptul la indemnizația pentru limită de vârstă a fost, până la data intrării în vigoare a Legii nr. 7/24.02.2021, prevăzut de art.49 din Legea nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, iar prin prevederile art. II din Legea

nr. 7/24.02.2021 legiuitorului a stabilit că, de la data intrării în vigoare a unui astfel de act normativ, a încetat plata sus indicatei indemnizații.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art.49 alin.(1) din Legea nr.96/2006, deputații și senatorii care îndeplineau condițiile vârstei standard de pensionare sau ale vârstei standard reduse, prevăzute de Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, aveau dreptul, la încetarea mandatului, la indemnizație pentru limită de vârstă, dacă nu erau realesi pentru un nou mandat, data de la care se acorda un astfel de drept fiind, conform dispozițiilor alin.(2) al aceluiași articol, cea a acordării drepturilor de pensie pentru limită de vârstă, dar nu mai devreme de data încetării mandatului aflat în derulare.

Astfel cum rezultă din dispozițiile anterior citate, indemnizația cuvenită deputaților și senatorilor pentru limita de vârstă era asimilată, sub imperiul prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006, drepturilor de asigurări sociale, fiind datorată și totodată condiționată de data la care titularilor acestei indemnizații li se acordau drepturile de pensie pentru limită de vârstă.

Totodată, Înalta Curte va avea în vedere și Expunerea de motive care a însoțit procesul legislativ la adoptarea Legii nr. 357/2015 pentru completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, expunere de motive care relevă cu claritate care a fost intenția legiuitorului în edictarea actului normativ arătat. Astfel, se poate concluziona în sensul că această indemnizație pentru limită de vârstă îndeplinea o funcție similară pensiei pentru limită de vârstă, având natura juridică a unui drept de asigurări sociale acordat în considerarea compensării unor riscuri și interdicții sporite în comparație cu asigurații din sistemul public de pensii, fiind acordat unei categorii socio-profesionale supuse unui statut special, respectiv persoanelor care în virtutea profesiei, meseriei, ocupației sau calificării au activat într-un domeniu specific de activitate și au fost nevoite să se supună unor exigențe inerente exercitării unei astfel de activități, atât pe plan profesional, cât și personal, legiuitorul acordând acest drept și în considerarea faptului că pe durata exercitării mandatului, parlamentarii nu beneficiau de salariu, ci de o indemnizație.

Așadar, indemnizația pentru limită de vârstă are o natură juridică asemănătoare cu cea a unei pensii de serviciu, situație în care, având în vedere și excluderea persoanelor alese în funcție de demnitate publică din categoria funcționarilor publici, conform art.382 lit. e din Codul administrativ, Înalta Curtea va reține că aceasta se încadrează în categoria drepturilor asimilate asigurărilor sociale.

De altfel, legiuitorul însuși a calificat indemnizația pentru limită de vârstă ca fiind o „pensie de serviciu”, în contextul în care, prin prevederile O.U.G. nr. 59/2017 privind modificarea și completarea unor acte normative din domeniu pensiilor de serviciu, a reglementat, în art. VI, la fel ca în ipoteza altor drepturi privind pensiile speciale, modificările normative aduse modului de determinare a indemnizației prevăzute de art. 49 din Legea nr. 96/2006.

În acest context, întrucât competența de soluționare a cauzei trebuie determinată prin raportare la natura concretă a litigiului, faptul că un astfel de demers de încetare a plății este stabilit prin ordinul Secretarului General al Camerei Deputaților, nu atrage competența instanței de contencios administrativ, întrucât, în planul litigiilor de asigurări sociale, nu este relevantă natura actului prin care se concretizează aceste drepturi, ci conținutul lor.

Altfel spus, orice decizie privind acordarea sau încetarea pensiei pentru munca depusă și limita de vârstă are natura juridică a unui act administrativ, în înțelesul Legii nr.554/2004, însă, în lipsa unor dispoziții contrare, contestațiile privind aceste decizii sunt soluționate de jurisdicția asigurărilor sociale și nu de instanțele de contencios administrativ.

De asemenea, Înalta Curte va avea în vedere și aspectele dezlegate prin paragraful 83 al Decizia nr. 27/04.12.2017 pronunțate în soluționarea recursului în interesul legii, potrivit cărora: [...] *în condițiile existenței unui act normativ special, care reglementează o anumită competență materială, emiterea unei decizii de către o instituție/autoritate publică nu determină competența instanței de contencios administrativ, prin prisma caracterului de act administrativ și în funcție de rangul autorității publice emitente.*

În contextul descris anterior, Înalta Curte reține că inclusiv un litigiu având drept obiect verificarea legalității încetării acordării unui drept ce intră în categoria asigurărilor sociale, precum cel de față, intră sub incidența dispozițiilor art.152 și art.153 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul public de pensii potrivit căroră: „*Jurisdicția asigurărilor sociale se realizează prin tribunale și curți de apel.*”

Totodată, având în vedere și dispozițiile art.95 pct.1 Cod de procedură civilă, potrivit căroră tribunalul are plenitudine de competență în judecarea pe fond a cererilor în materia litigiilor de muncă și asigurări sociale, Înalta Curte constată că instanța competentă să soluționeze prezenta cauză, în primă instanță, este secția/completul specializat în soluționarea litigiilor de asigurări sociale din cadrul tribunalului.

Pentru considerentele expuse și în conformitate cu dispozițiile art. 135 alin.(4) Cod procedură civilă, Înalta Curte a stabilit competența de soluționare a cauzei, în primă instanță, în favoarea Tribunalului Mehedinți – Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Ca urmare, cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Mehedinți pentru continuarea judecării.

La data de 21.06.2022 s-au depus la dosar concluzii scrise din partea pârâtei Parlamentului României- Camera Deputaților, prin care a solicitat să se respingă ca nefondată acțiunea formulată de reclamant, pe toate capetele de cerere, inclusiv în privința capătului de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată.

De asemenea, la data de 23.06.2022 s-au depus la dosar și concluzii scrise din partea reclamantului prin intermediul căroră a solicitat instanței să dispună anularea ordinului de încetare a plății indemnizației pentru limită de vârstă nr.685/08.03.2021, obligare4a la repunerea în plată a indemnizației pentru limită de vârstă începând cu data de 27.02.2021 la zi și la plata cheltuielilor de judecată.

Analizând acțiunea în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale incidente în materie, Tribunalul constată și reține următoarele:

Reclamantul Nicolicea Eugen, a solicitat anularea Ordinului de încetare la plată a indemnizației pentru limită de vârstă nr.685/08.03.2021 și obligarea Parlamentului României – Camera Deputaților și Secretarului General al Camerei Deputaților la repunerea în plată a indemnizației pentru limită de vârstă începând cu data de 27.02.2021 la zi și la plata cheltuielilor de judecată.

În baza dispozițiilor art.248 alin.1 Cod procedură civilă, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a Secretarului General al Camerei Deputaților, excepție invocată prin întâmpinare de pârâțul Parlamentul României – Camera Deputaților, reținând următoarele:

Prin întâmpinarea formulată și depusă la dosarul cauzei, pârâțul Parlamentul României – Camera Deputaților a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Secretarului General al Camerei Deputaților, motivând că emitentul actului, a cărui anulare se solicită, este Camera Deputaților și nu Secretarul General al Camerei Deputaților.

Calitatea procesuală pasivă a unei părți presupune existența unei identități între persoana pârâțului și cel obligat în acel raport juridic, excepția lipsei calității procesuale pasive fiind o excepție de ordine publică ce poate fi invocată în orice fază procesuală.

Pentru a fi parte în proces trebuie îndeplinite în mod cumulativ mai multe condiții care sunt și condiții de exercițiu ale acțiunii civile, respectiv calitatea procesuală, capacitatea procesuală, existența unui interes și afirmarea unui drept a cărui realizare pe calea justiției este obligatorie.

Calitatea procesuală este activă și îl privește pe reclamant și pasivă care se referă la pârât.

Calitatea procesuală pasivă presupune existența unei identități între persoana pârâțului și cel despre care se pretinde că este obligat în raportul juridic dedus judecării și aparține celui față de care se poate realiza interesul respectiv.

Reclamantul are calitatea de fost parlamentar (deputat), iar ordinul a cărui anulare se solicită este emis și semnat de către Secretarul General al Camerei Deputaților.

Instanța reține că Regulamentul Camerei Deputaților, la cap.VI – Serviciile Camerei Deputaților, la art.253 prevede că: „(1) Personalul din serviciile Camerei Deputaților este condus de secretarul general al Camerei Deputaților. ... (4) În îndeplinirea atribuțiilor sale, secretarul general emite ordine.”.

Observând Ordinul nr.685/08.03.2021, contestat în cauză, se constată că acesta a fost emis de către Secretarul General al Camerei Deputaților în temeiul Regulamentului Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr.8/1994, republicat în Monitorul Oficial nr.338/27.04.2020, cu modificările și completările ulterioare.

În plus, se reține ca potrivit art. 251 alin.3 din Regulamentul Camerei Deputaților , aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, secretariatul general al Camerei deputaților este ordonator principal de credite al Camerei Deputaților și în această calitate raspunde de angajarea, lichidarea și ordonantarea cheltuielilor .

Astfel, față de cele arătate instanța constată că excepția lipsei calității procesuale pasive a Secretarului Camerei Deputaților, invocată prin întâmpinare este neîntemeiată și urmează să o respingă.

Pe fondul cauzei, instanța constată întemeiată acțiunea pentru următoarele:

Reclamantul, Nicolicea Eugen, a avut calitatea de parlamentar (deputat), iar la încetarea mandatului de deputat și îndeplinirea condițiilor legale privitoare la vârsta de pensionare a devenit beneficiarul indemnizației pentru limită de vârstă, prevăzută de art.49 din Legea nr.96/2006-privind statutul deputaților și al senatorilor.

Prin Ordinul nr.685/08.03.2021, începând cu data de 27.02.2021 a încetat plata indemnizației pentru limită de vârstă, încetare motivată de intrarea în vigoare a Legii nr.7/2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006-privind statutul deputaților și al senatorilor.

În Legea nr.96/2006-privind statutul deputaților și senatorilor, la capitolul XI la art.49 și art.50 este reglementat dreptul la indemnizație pentru limită de vârstă acordată deputaților și senatorilor.

Astfel, reclamantul în baza acestor prevederi a devenit beneficiarul indemnizației pentru limită de vârstă.

Prin Legea nr.7/24.02.2021-pentru modificarea Legii nr.96/2006-privind Statutul deputaților și al senatorilor publicată în Monitorul Oficial nr.186/24.02.2021 la art.I s-a prevăzut că: „Articolele 49 și 50 din Legea nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.49/22.01.2016, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.”.

La art.II s-a prevăzut: „De la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează plata indemnizațiilor pentru limită de vârstă acordate în baza prevederilor art.49 din Legea nr.96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”.

Urmare a intrării în vigoare a Legii nr.7/2021, reclamantului i-a fost emis Ordinul nr.685/08.03.2021 prin care începând cu data de 27.02.2021 încetează plata indemnizației pentru limită de vârstă.

Prin cererea dedusă judecării, reclamantul în contradictoriu cu Parlamentul României-Camera Deputaților și Secretarul General al Camerei Deputaților solicită ca prin hotărâre judecătorească să se dispună anularea Ordinului nr.685/08.03.2021, repunerea în plată a indemnizației pentru limită de vârstă începând cu data de 27.02.2021 la zi și plata cheltuielilor de judecată.

Instanța reține că, ordinul contestat în cauză a fost emis ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr.7/2021.

Totodată se mai reține și că, Curtea Constituțională a analizat excepția de neconstituționalitate a Legii nr.7/2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006-privind Statutul deputaților și al senatorilor, pronunțând în acest sens Decizia nr.261/05.05.2022.

Prin Decizia nr.261/2022, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că Legea nr.7/2021 pentru modificarea Legii nr.96/2006-privind Statutul deputaților și al senatorilor este neconstituțională.

La paragraful 77 din decizie Curtea Constituțională a reținut în ceea ce privește efectele constatării neconstituționalității legii analizate, că efectele deciziilor sale sunt consacrate expres prin prevederile art.147 alin.1 din Constituție, potrivit cărora: "Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept". De asemenea, potrivit dispozițiilor art.147 alin.4 din Legea fundamentală: "Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor".

Curtea a reținut că, în acest caz, constatarea neconstituționalității legii analizate nu are ca efect apariția unui vid legislativ, ci determină reintrarea în fondul activ al legislației a normelor abrogate, după publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Curtea a mai reținut că în astfel de cazuri, în care se constată ca fiind neconstituționale acte normative care abrogă alte acte normative, nu intervine o "abrogare a abrogării", pentru a se putea reține incidența dispozițiilor art. 64 alin.3 teza a doua din Legea nr.24/2000, potrivit cărora "Nu este admis ca prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul normativ inițial" - dispoziții opozabile legiuitorului în activitatea de legiferare, ci este vorba de un efect specific al deciziilor de constatare a neconstituționalității unei norme abrogatoare, efect întemeiat pe prevederile constituționale ale art.142 alin.1, care consacră rolul Curții Constituționale de garant al supremației Constituției, și ale art.147 alin.4, potrivit cărora deciziile Curții sunt general obligatorii. De altfel, Curtea a evidențiat în mod expres această distincție în cuprinsul deciziilor nr.414/14.04. 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.291/04.05.2010, și nr.1039/05.12.2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.61/29.01.2013, reținând că "acesta este un efect specific al pierderii legitimității constituționale [...], sancțiune diferită și mult mai gravă decât o simplă abrogare a unui text normativ" (a se vedea, în același sens, și Decizia nr.62/18.01.2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.104/12.02.2007, Decizia nr.206/29.04.2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.350/13.06.2013, Decizia nr.417/15.10.2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.743/02 .12.2013, sau Decizia nr.447/29.10.2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.674/01.11.2013, pct.VI).

Prin Decizia nr.874/18.12.2018, paragraful 49, Curtea Constituțională a reținut că decizia de constatare a neconstituționalității face parte din ordinea juridică normativă, prin efectul acesteia prevederea neconstituțională încetându-și aplicarea pentru viitor. Curtea a constatat că, întrucât deciziile sale produc efecte numai pentru viitor, potrivit art.147 alin.4 din Constituție, cele stabilite prin decizie urmează a se aplica de la data publicării acesteia în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Totodată, instanțele judecătorești vor aplica decizia numai în cauzele pendinte la momentul publicării acesteia, cauze în care respectivele dispoziții sunt aplicabile, precum și în cauzele în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate până la data sus-menționată, în această ultimă ipoteză decizia pronunțată de Curtea Constituțională constituind temei al revizuirii potrivit art.509 alin.1 pct.11 din Codul de procedură civilă (Decizia nr.223/13.03.2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.256/18.04.2012).

În cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care se urmărește împiedicarea unei judecăți care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională.

Constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract, întrucât și-ar pierde caracterul concret (a se vedea, în acest sens, Decizia nr.766/15.06.2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.549/03.08.2011, sau Decizia nr.338/ din 24.09.2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.699/14.11.2013).

Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezat în drepturile sale prin norma criticată (Decizia nr.866/10.12.2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69/01.02.2016, paragraful 30).

Astfel, Legea nr.7/2021 declarată neconstituțională prin Decizia nr.261/2022 își încetează efectele începând cu data de 10.06.2022.

Urmare a declarării neconstituționale a legii care a modificat Legea nr.96/2006, cu privire la acordarea indemnizației pentru limită de vârstă, articolele 49 și 59 din Legea nr.96/2006 (articole ce au fost abrogate prin Legea nr.7/2021) reintră în vigoare începând cu data de 10.06.2022, iar beneficiarii de indemnizație pentru limită de vârstă reintră în plată începând cu această dată.

În cazul de față, funcția de prevenție a Deciziei nr.261/2022 este reprezentată de faptul că Legea nr.7/2021 nu își mai produce efecte de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial, iar funcția de reparație a Deciziei nr.261/2022 constă în faptul că aceasta are efecte privind anularea ordinului de încetare la plată a indemnizației pentru limită de vârstă și pe cale de consecință, în privința eliminării prejudiciului produs prin emiterea ordinului.

Urmare a declarării ca fiind neconstituționale a dispozițiilor Legii nr.7/2021, act normativ care a stat la baza emiterii ordinului contestat, rezultă că judecarea ordinului în discuție nu poate fi făcută pe o dispoziție declarată neconstituțională.

Astfel, potrivit celor reținute de Curtea Constituțională la pronunțarea Deciziei nr.261/2022 cât și faptul că deciziile Curții Constituționale sunt obligatorii, instanța constată întemeiată acțiunea reclamantului, urmând a o admite în sensul anulării Ordinului 685/08.03.2021 și obligării pârâtei Camera Deputaților la plata indemnizației pentru limită de vârstă începând cu data emiterii ordinului anulat, respectiv 27.02.2021 la zi.

De asemenea, în aplicarea disp.art.453 alin.1 C.proc.civ., va obliga pârâta la plata cheltuielilor dovedite a fi efectuate de reclamant în acest proces, respectiv onorariul de avocat, în sumă de 1.190 lei, potrivit înscrisurilor doveditoare atașate la dosar.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite acțiunea formulată de reclamantul Nicolicea Eugen, (...), cu domiciliul procesual ales pentru comunicarea actelor de procedură la punctul de lucru al Societății Civile de Avocați Zamfirescu Racoți Vasile & Partners, în București str.Plantelor, nr.16, sector.2, e-mail luminita.andrei@zrvp.ro în contradictoriu cu pârâta Parlamentul României - Camera Deputaților și Secretarul General al Camerei Deputaților, ambii cu sediul în București, Palatul Parlamentului, str.Izvor, nr.2-4, sector.5.

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a Secretarului General al Camerei Deputaților, invocată de pârâta Camera Deputaților.

Dispune anularea Ordinului nr.685/08.03.2021 și obligă pârâta să plătească reclamantului indemnizația pentru limită de vârstă începând cu data de 27.02.2021.

Obligă pârâta la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.190 lei, reprezentând onorariu avocat.

Cu apel în termen de 10 zile de la comunicare, cale de atac care se va depune la Tribunalul Mehedinți.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței azi,
23.06.2022.

**PREȘEDINTE,
EPURE LAURA VICTORIA**

**CU VOTUL CONSULTATIV AL ASISTENȚILOR JUDICIARI
PREDA ANA LOREDANA GHELNER LORIN**

**GREFIER,
TUNARIU CRISTIANA**

Red.EL/teh.GL
EX. 5/ 11.07.2022
OP DATE 2626/2006

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO